

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/4/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010497
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3816010497.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Beáty Javorkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. februára 2017 prejednal odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza, U. O. - manželky obžalovaného a obžalovaného

X. O.,

nar. XX.X.XXXX v O., trvale bytom K., D. XXX/XX, prechodne bytom V., S. XXX/CX, t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 1T/125/2016 zo dňa 12. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr.por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sa obžalovaný X. O. odsudzuje podľa § 208 ods. 3 Tr.zák. s použitím §§ 41 ods. 2, 36 písm. l/, 37 písm. m/, 38 ods. 2, 5, 39 ods. 1 Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák. sa pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Výroky o vine a ochrannom liečení zostávajú týmto rozsudkom nezmenené.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný X. O. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/, e/, ods. 3 písm. d/ Tr.zák., pretože 1) od februára 2013 až do 23. februára 2016 spôsoboval fyzické a psychické utrpenie svojej manželke U. O., nar. XX.XX.XXXX, v rodinnom dome na ulici D. číslo XXX/XX v K., od februára 2013 do 31. októbra 2015 a od 01. novembra 2015 do 23. februára 2016 v S. číslo XXX/CX v V. a to tým spôsobom, že ju pravidelne minimálne trikrát do mesiaca bil tak, že ju sotil do kúta, kde ju kopal, udieral ju do chrbta a oblasti tváre, ťahal ju za vlasy, naháňal po dome s kutáčom v ruke a bil ju s varechou, ktorú na nej dolámal, udieral ju päšťami a dlaňami po tvári a do brucha, škrtil ju rukami, pričom toto jeho konanie sa opakovalo v nepravidelných intervaloch a od novembra 2015 každý týždeň, ponižoval ju na verejnosti i pred jej deťmi vyjadreniami, že je neschopná, že nič nevie poriadne urobiť, že nevie variť, že je škaredá, bezdôvodne jej opakovane vytykal neveru a že nie je schopná sa postarať o ich syna, vulgárne jej nadával, viackrát jej vylial uvarené jedlo na hlavu, odopieral jej oddych tým spôsobom, že v presne nezistenom období a presne nezistený počet krát jej zakázal spať v ich spoločnej posteli a musela sedieť počas noci vedľa

postele alebo na stoličke v kuchyni, zakazoval jej stretávať sa s príbuznými a deťmi, zabraňoval jej vo využívaní priestorov bytu na ulici S. číslo XXX/CX, V., ktorý spoločne užívajú a to konkrétne jej zabraňoval vstupovať do obývačky, zamykal WC, vypínal vodu, aby ju poškodená nemohla používať, pravidelne vyhadzoval poškodenú z domu, taktiež sa jej počas hádok, ktoré sa opakovali každý týždeň vyhrážal zabitím, stalo sa, že ju v noci aj so synom v pyžame vyhodil z domu, vyhrážal sa jej zabitím, že zabije ju, malého syna aj seba, že do basy nepôjde radšej sa zabije, nútil ju podávať trestné oznámenie na bývalého manžela ihneď po tom, ako meškal s výživným, hoci poškodená vedela, prečo výživné neplatí a nebol dôvod podávať trestné oznámenie, pričom konanie obžalovaného malo vplyv na fyzické a psychické zdravie U. O., konanie obžalovaného pociťovala voči svojej osobe ako ťažké príkorie, čím jej bolo spôsobené psychické utrpenie a poškodená trpí syndrómom týranej osoby; v bode 2) bol uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák., pretože 2) dňa 23. februára 2016 v presne nezistenom čase v byte na ulici S. číslo XXX/CX, V., svojej manželke - poškodenej U. O. uviedol, že ak do polnoci dňa 23. februára 2016 neopustí spoločný byt, ktorí užívajú na ulici S. číslo XXX/CX, V., tak ju zabije, pričom poškodená mala vážnu obavu o svoj život.

Bol za to odsúdený podľa § 208 ods. 3 Tr.zák. s použitím §§ 41 ods. 2, 38 ods. 2, 36 písm. l/, n/, 37 písm. h/, m/, 38 ods. 7 Tr.zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr.zák. bolo obžalovanému uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote písomne odvolania prokurátor, obžalovaný a manželka obžalovaného.

Odvolanie prokurátora bolo podané v neprospech obžalovaného proti výroku o treste. Prokurátor vytýkal chyby vo výroku o treste v tom, že súd prvého stupňa nesprávne priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr.zák. Ďalej súd prvého stupňa pochybil, keď neuplatnil obligatórne spríšuňujúce ustanovenie § 38 ods. 5 Tr.zák., a to uplatnením obsolentného ustanovenia § 38 ods. 7 Tr.zák. K správnosti použitia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ (v dôvodoch odvolania nesprávne písm. h/) Tr.zák urobil prokurátor vlastný výklad, podľa ktorého najmä formálne vyhlásenie urobené obžalovaným podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr.por. žiadnym relevantným spôsobom nenapomohlo príslušným orgánom tak, ako to predpokladá zákonodarca. Prokurátor videl v takomto vyhlásení len skrátenie dĺžky hlavného pojednávania, čím však obžalovaný nepomohol pri objasňovaní trestnej činnosti a ušetril len pracovný čas senátu. Z toho prokurátor uzavrel, že súd prvého stupňa nedôvodne pomohol obžalovanému len preto, že obžalovaný ušetril časť pracovného času jednému z radu orgánov, ktoré boli a sú príslušné zisťovať, odhaľovať a preukazovať trestnú činnosť. Dokonca v odôvodnení odvolania prokurátor uviedol, že vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr.por. je z pohľadu záujmov orgánov činných v trestnom konaní a súdu (okrem ušetrenia času senátu súdu) úplne zbytočné, nakoľko trestná činnosť obžalovaného bola v plnej miere jednoznačne preukázaná ostatnými vykonanými dôkazmi. Ďalej prokurátor odcitoval obsah ustanovení §§ 38 ods. 5, 38 ods. 7 Tr.zák. K tomu prokurátor poukázal na to, že obžalovaný X. O. bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 1T/100/08 zo dňa 3.9.2008, právoplatným dňa 19.9.2008 uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr.zák. v súbehu so zločinnými nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2 Tr.zák. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody na 5 rokov a 5 mesiacov, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený dňa 24.10.2012. Preto súd prvého stupňa, ktorý v aktuálnom konaní taktiež odsudzoval obžalovaného za zločin, mal tomuto zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Tr.zák. o jednu polovicu. Neuplatnenie tohto ustanovenia s prihliadnutím na § 38 ods. 7 Tr.zák., hoci postup predpokladaný týmto ustanovením súd nerealizoval, vzhľadom na aktuálnu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (Nález PL ÚS 106/2011-85) je nesprávne. K tomu prokurátor uviedol, že použitie § 38 ods. 7 Tr.zák. predpokladá ukladanie zvýšeného úhrnného alebo súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 41 ods. 1, resp. 42 Tr.zák., čo však za aktuálneho právneho stavu nie je možné a súd prvého stupňa takto ani nepostupoval. Za daného právneho stavu možno ustanovenie § 38 ods. 7 Tr.zák. považovať za obsolentné, len ako prežitok skoršej právnej úpravy, ktorý už nie je možné v praxi aplikovať. Prokurátor navrhol rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr.por. zrušiť vo výroku o treste s tým, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sám rozhodol o uložení trestu obžalovanému. Navrhol obžalovanému uložiť podľa § 208 ods. 3 Tr.zák. s použitím §§ 41 ods. 2, 36 písm. l/, 37 písm. h/, m/, 38 ods. 5 Tr.zák. úhrnný nepodmienečný trest odňatia

slobody v prvej polovici zvýšenej trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák.

Obžalovaný poukázal na to, že ani v trestnej veci Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3T/52/2015 nebolo prihliadnuté na ustanovenie § 38 ods. 5 Tr.zák. práve v dôsledku aplikácie § 38 ods. 7 Tr.zák. Obžalovaný taktiež navrhol, aby bolo použité ustanovenie § 39 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu. K tomu poukázal na to, že mu bolo uložené ústavné protialkoholické liečenie. V dôsledku amputácie pravej nohy je hendikepovaný občan, čo veľmi ťažko psychicky znáša, pričom sa pokúsil podrezaním tepny aj o samovraždu. Taktiež manželka, pre ktorú sa dostal do väzby, to teraz ľutuje a v každom liste sa mu ospravedľuje, pričom siahla aj žiadosť o rozvod. Trestné oznámenie považovala za urýchlené a neuvážené. Z týchto dôvodov navrhol mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody.

Vo svojom odvolaní manželka obžalovaného U. O. považovala uložený trest odňatia slobody za vysoký a neprimeraný. Taktiež najmä uviedla, že pri trestnom oznámení konala unáhľene a neuvedomila si následky najmä v tom, že svojho syna odlúčila od otca. Súčasne uviedla, že si uvedomuje, že ani ona nie je bez chyby.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhli prítomné strany (manželka obžalovaného sa bez ospravedlnenia verejného zasadnutia nezúčastnila) svojím odvolaniam vyhovieť s tým, že odvolanie protistrany navrhli ako nedôvodné podľa § 319 Tr.por. zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že všetky tri odvolania sú čiastočne dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaniach vytýkaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po tom, čo postupom podľa § 257 Tr.por. prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe (§ 257 ods. 1 písm. c/ Tr.por.).

K odvolaniu prokurátora, smerujúceho proti výroku o treste v neprospech obžalovaného z pohľadu jednotlivých vytýkaných chýb, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Senát nadriadeného súdu predovšetkým zásadným spôsobom nesúhlasí s vyslovenými názormi prokurátora, pokiaľ ide o jeho „vlastné“ hodnotenie vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por. (vyhlásenie o vine, resp. vyhlásenie o nepopieraní skutkov uvedených v obžalobe). Ani vo všeobecnosti ani v tomto konkrétnom prípade nie je možné takéto vyhlásenie „bagatelizovať“ na úroveň formalizmu, len skrátenia dĺžky hlavného pojednávania, ušetrenia pracovného času senátu, resp. dokonca v konkrétnej veci až „zbytočnosti“. Takéto hodnotenie vychádza zo zjavného „nepochopenia“ významu tohto procesného inštitútu. Súčasne je na mieste potom otázka, prečo vôbec prokurátor pri takomto hodnotení vyhlásenia obžalovaného X.. toto vyhlásenie na hlavnom pojednávaní sám žiadal, resp. navrhol prijať (č.l. 454).

Význam tohto procesného inštitútu zavedeného rekodifikáciou trestných noriem s účinnosťou od 1.1.2006 pritom úplne odlišne od názoru prokurátora vyplýva aj z dôvodovej správy vlády Slovenskej republiky k navrhovanému § 257, kde je uvedené, že toto ustanovenie prináša nielen novú, ale aj zásadnú zmenu oproti predchádzajúcemu Trestnému poriadku.

Aj všeobecne uznávaná odborná literatúra (napr. komentár Trestného poriadku spracovaný autormi rekodifikácie), nehovoriac už o ustálenej súdnej praxi, považuje vyhlásenie obžalovaného o vine z hľadiska ďalšieho postupu súdu za veľmi významné, pretože vo vzťahu k výroku o vine (po prijatí takéhoto vyhlásenia) odpadne povinnosť vykonať kontradiktórne hlavné pojednávanie.

Právo obžalovaného urobiť niektoré vyhlásenia podľa § 257 Tr.por. je zakotvené tak, že súd musí vždy umožniť obžalovanému na hlavnom pojednávaní pred vykonaním dokazovania takéto vyhlásenie urobiť. Pritom eventuálne neprijatie takéhoto vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por. nemôže

v žiadnom prípade súd odôvodniť úplne zbytočným formalizmom, resp. nepotrebnosťou skrátenia hlavného pojednávania, ani skrátenia pracovného času senátu (senátu odvolacieho súdu pritom nie je známe, prečo k tomu v odvolaní uvádzal prokurátor len pracovný čas senátu a nehovoril aj o pracovnom čase prokurátora, obhajcu, príslušníkov ZVJS, svedkov, znalcov a ostatných osôb zúčastnených sa hlavného pojednávania).

Podľa ustálenej súdnej praxe k neprijatiu vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por. súdom dochádza najmä v tých prípadoch, kedy súd má dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe. Ak súd takéto dôvodné pochybnosti ale nemá, nie je dôvod na neprijatie vyhlásenia. Nemožno teda súhlasiť s názorom prokurátora o „úplnej zbytočnosti“ vyhlásenia obžalovaného X. O. len preto, že trestná vec bola jednoznačne preukázaná ostatnými vykonanými dôkazmi.

Napokon sa senát odvolacieho súdu nestotožnil ani s názorom prokurátora v tom, že ustanovenie § 38 ods. 7 Tr.por. je obsolentné a ide len o prežitok staršej právnej úpravy, ktorý už nie je možné v praxi aplikovať. Prokurátorovi tu zrejme uniklo pozornosť, že aj po konkrétnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky stále môže dochádzať k ukladaniu zvýšeného úhrnného alebo súhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 alebo 42 Tr.zák., kedy by uplatnenie § 38 ods. 7 Tr.zák. o nepoužití ustanovení § 38 ods. 4 až 6 Tr.zák. mohlo prichádzať, resp. prichádzalo do úvahy. Ustanovenie § 41 ods. 2 Tr.zák. o zvýšení hornej hranice trestnej sadzby za tam splnených podmienok totiž prokurátorom citovaným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky dotknuté nebolo. Ak by teda v konkrétnom prípade došlo k uloženiu trestu odňatia slobody vo zvýšenej hornej hranici trestnej sadzby o 1/3, je len logické, že vychádzajúc z ustanovenia § 38 ods. 7 Tr.zák. sa nielenže už nemusí použiť ustanovenie § 38 ods. 4 až 6 pri rozhodovaní o treste, ale to ani nie je potrebné vo výroku o treste ani citovať.

Na rozdiel od nesúhlasu s vyššie uvedenými názormi prokurátora, prezentovanými v odvolaní týkajúcimi sa ustanovení § 257 Tr.por. a § 38 ods. 7 Tr.zák., sa ale senát odvolacieho súdu stotožnil s názorom prokurátora v tom, že pri ukladaní trestu malo byť súdom prvého stupňa v zásade použité aj ustanovenie § 38 ods. 5 Tr.zák. o zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby. Tu súd prvého stupňa jednak nesprávne v odôvodnení rozhodnutia poukazyval na ešte neprávoplatné odsudzujúce súdne rozhodnutie (v čase rozhodovania odvolacieho súdu už právoplatné). Súd prvého stupňa najmä prehliadol, že obžalovaný X. O. už bol aj iným právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 1T/100/08 zo dňa 3.9.2008, právoplatným dňa 19.9.2008 odsúdený okrem iného aj pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/ Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 5 rokov a 5 mesiacov. Zločinov, ktoré sú teda predmetom tohto konania, sa obžalovaný dopustil opätovne po tom, čo bol už pre zločin odsúdený. Bolo preto povinnosťou súdu pri rozhodovaní o výmere trestu odňatia slobody prihliadnuť na ustanovenie § 38 ods. 5 Tr.zák. a pri stanovovaní výmery trestu prihliadať na zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby uvedenej v § 208 ods. 3 Tr.zák.

V tomto konkrétnom prípade nemožno ani prisvedčiť názoru súdu prvého stupňa v tom, že je možné zmierniť prísnosť taktó zvýšenej sadzby použitím ustanovenia § 38 ods. 7 Tr.zák. Súd prvého stupňa síce vo výroku o treste musel citovať aj ustanovenie o ukladaní úhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Tr.zák. (v ústavne konformnom znení), avšak reálne nedošlo k ukladaniu zvýšeného úhrnného trestu (v rozpätí hornej hranice zvýšenej o 1/3), a preto použitie zmierňovacieho ustanovenia § 38 ods. 7 Tr.zák. voči § 38 ods. 5 Tr.zák. neprichádzalo do úvahy.

Ďalej pokiaľ prokurátor konkrétne vytýkal súdu prvého stupňa aj chybu vo výroku o treste v tom, že obžalovanému nemala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr.zák. v podobe napomáhania objasňovania trestnej činnosti príslušným orgánom, k tomu ďalej uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Predovšetkým by bolo popretím zásadného významu kontradiktórneho vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k výroku o vine, ako najdôležitejšej fázy objasňovania trestnej činnosti súdom, ak by vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo c/ Tr.por. nemohlo byť považované za napomáhanie podľa § 36 písm. n/ Tr.zák. Výrok o vine bez ohľadu na závažnosť trestnej činnosti totiž môže urobiť súd po prijatí takého vyhlásenia bez toho, aby na hlavnom pojednávaní musel k tomuto výroku vykonávať akékoľvek dokazovanie. Tento výrok pritom je právoplatný a nemožno ho ani napadnúť odvolaním a s jednou výnimkou ani dovolaním. Pri priznávaní tejto poľahčujúcej okolnosti pritom je bezvýznamná pohnútkam, ktorá viedla obžalovaného k takémuto vyhláseniu. Na rozdiel od poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr.zák., tu ani nie je potrebné skúmať

„úprimnosť“ takéhoto vyhlásenia. Cestou kladenia otázok podľa § 333 ods. 3 Tr.por. sa len skúma, či obžalovaný urobil takéto vyhlásenie dobrovoľne a súc poučený o všetkých právnych dôsledkoch pre neho plynúcich z takéhoto vyhlásenia.

Tento vyššie uvedený právny názor je pritom v zhode s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako dovolacieho súdu (sp.zn. 4Tdo 63/2016), ktorým bolo rozhodnuté o správnosti použitia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr.zák. prakticky za rovnakých podmienok, ako v tejto prejednávanej veci. Ďalej v odôvodnení tohto svojho rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky výslovne tiež uviedol, že poľahčujúce okolnosti podľa §§ 36 písm. l/ a 36 písm. n/ možno priznať a zohľadniť aj kumulatívne.

K odvolaniu obžalovaného a jeho manželky, senát odvolacieho súdu uvádza, že okolnosti uvedené v odvolaní skutočne umožňujú použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu. Tam uvedená podmienka o neprimeranej prísnosti trestu, v tomto konkrétnom prípade však nebola naplnená vo vzťahu k trestnej sadzbe odňatia slobody uvedenej v § 208 ods. 3 Tr.zák. 7 rokov až 15 rokov, nehovoriac už o tom, že obžalovanému bol súdom prvého stupňa uložený trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby.

Iná situácia však nastáva pri posudzovaní tejto neprimeranej prísnosti vo vzťahu k zvýšenej trestnej sadzbe podľa § 38 ods. 5 Tr.zák., ktorá sadzba vo vzťahu k sadzbe uvedenej v § 208 ods. 3 Tr.zák. je odňatie slobody na 11 rokov až 15 rokov.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr.por. rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste v celom rozsahu a pri splnení podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr.por. rozhodol sám o uložení trestu odňatia slobody. Odvolací súd síce uložil obžalovanému X. O. trest odňatia slobody v rovnakej výmere - 7 rokov, ako súd prvého stupňa. Pri svojom rozhodovaní však už odstránil, najmä chybu vytykanú v odvolaní prokurátora, keď súčasne čiastočne prisvedčil aj odvolaniu obžalovaného a jeho manželky.

Odvolací súd predovšetkým pri svojom rozhodovaní o konkrétnej výmere trestu odňatia slobody bol povinný v súlade s ustanovením § 38 ods. 5 Tr.zák. vziať do úvahy zákonnú (zvýšenú) trestnú sadzbu odňatia slobody od 11 rokov do 15 rokov. Súčasne však senát odvolacieho súdu bol toho názoru, že vo vzťahu k tejto zákonnej sadzbe sú splnené podmienky uvedené v § 39 ods. 1 Tr.zák. pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Senát odvolacieho súdu je toho názoru, že v tomto prípade by uloženie trestu odňatia slobody, čo i len na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby odňatia slobody vo výmere 11 rokov, bolo neprimerane prísne. Tu okrem fyzického a psychického zhoršeného zdravia obžalovaného, keď tento sa zo závislosti na alkohole musí liečiť ústavnou formou, prihliadol tiež na ďalšie dve okolnosti. Z obsahu odvolania manželky obžalovaného, ktorá je v tejto veci súčasne poškodenou, vyplýva, že následky trestnej činnosti obžalovaného voči svojej osobe nepociťovala a už ani nepociťuje, najmä v oblasti svojho vnímania tak „dramaticky“, ako to vyplýva z obsahu ňou popisovaného konkrétneho „zlého“ konania obžalovaného voči jej osobe.

Za ďalšiu okolnosť v prospech použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr.zák. vzal odvolací súd do úvahy aj v tom, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c/ Tr.por. S poukazom na už vyššie uvedené, ide tu o takú okolnosť prejednávania prípadu, ktorá spolu s vyššie uvedenými okolnosťami môže odôvodniť záver, že by uloženie trestu odňatia slobody bolo pre obžalovaného z hľadiska jeho pociťovania, neprimerane prísne oproti všeobecne ostatným páchatelom takejto trestnej činnosti.

Senát odvolacieho súdu pritom má za to, že vyššie uvedené okolnosti možno v tomto prípade považovať za mimoriadne (pozri aj rozhodnutie NS SR, sp.zn. 2Tdo 56/2016 z dňa 13. októbra 2016) tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 39 ods. 1 Tr.zák. Súčasne vyslovuje názor, že trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov je na ochranu spoločnosti postačujúci. Tu vzal odvolací súd do úvahy aj to, že v inej trestnej veci (Okresný súd Prievidza, sp.zn. 2T/52/2015) bol obžalovanému už právoplatne uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov nepodmienečne.

Pri svojom rozhodovaní o treste však odvolací súd oproti výroku o treste v rozsudku súdu prvého stupňa znížil počet priznaných poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. K nepriznaniu poľahčujúcej okolnosti

podľa § 36 písm. n/ Tr.zák. nedošlo z toho dôvodu, že vyhlásenie obžalovaného vzal odvolací súd do úvahy v prospech obžalovaného už pri použití ustanovenia § 39 ods. 1 Tr.zák. Preto nie je možné pričítať tu istú okolnosť v prospech obžalovaného dvakrát. Taktiež k nepoužitiu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr.zák. došlo z rovnakých dôvodov zamedzeniu dvojitého pričítania. Skutočnosť, že obžalovaný spáchal viac - 2 trestné činy, sa premietla už do povinnej citácie ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák., vrátane hrozby zvýšenej trestnej sadzby vo výrokovej časti o treste v rozsudku odvolacieho súdu. Pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol u obžalovaného vyrovnaný.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Odvolací súd pritom svoje rozhodnutie urobil z podnetu všetkých troch podaných odvolaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.